

TORNEM ALS MALS RECORDS

Israel-Palestina, conflicte interminable

Hi ha les guerres de les quals parlem cada dia, i després hi ha les altres, les que acaben caient a la claveguera de la història perquè durant dècades, res no s'ha mogut.

Atemptats, represàlies, repressió, intifada, arguments, contraarguments, polèmiques, mesures cautelars per no prendre partit. Tot torna, a intervals i regularment als mitjans de comunicació més respectats perquè cal amortitzar el cost del càrrec de corresponsal a Jerusalem, pagar un programa o un informe d'una situació cada vegada pitjor.

Els governants israelians cada vegada més extremistes, els colons il·legals cada vegada més innumbrables, Mahmoud Abbas cada vegada més vell. Els palestins cada vegada més oprimits i desesperançats. Tot això i

més en un petit tros de terra on regnen dos Déus: Al·là i Jahvè.

Si el Verb, que ens diuen que és el principi de tot, fos d'un malvat, d'un diable... la discòrdia de la discòrdia seria més senzilla de comprendre. A la mala voluntat del diable, als seus trucs infernals, al seu cinisme i crueltat, caldria deure tot el mal, allò que la natura fa als éssers humans, allò que els éssers humans fan a la natura i als altres éssers vius, allò que els humans fem als altres humans. Els homes, pervertits des del naixement, serien innocents, perquè estarien encadenats i moguts per una força més forta que ells, la diabòlica força del diable.

Però sembla que al principi la Paraula era d'amor, justícia i pau. La paraula d'un Déu. La perfecció del qual li hauria impedit crear o fer el mal, a la natura i als homes.

Quina llàstima! Hauria estat pràctic atribuir al diable la responsabilitat de tot el mal que els humans cometem aquí a la terra. Però el Déu, el dels uns i el dels altres, va tenir cura de no crear una espècie humana capaç només de fer el bé o només capaç de perpetrar el mal. En lloc de fer-la bona o dolenta, en la seva saviesa infinita, i en la seva sagacitat, el Déu dels uns o dels altres van fer els humans lliures, és a dir, capaços d'escollir el bé o el mal, i, per consegüent de portar damunt les espatlles el

pes feixuc de la responsabilitat.

Jerusalem, barri de Neve Yaakov, un home d'edat amb una boina al cap es queda palplantat a la porta de la sinagoga on recentment va tenir lloc un tiroteig mortal. En un dels murs hi ha espelmes, gairebé consumides, i algunes flors. L'home ha vingut expressament de Petah Tikva, al nord-est de Tel-Aviv, en pelegrinatge per les víctimes.

Tens por dels tirotejos? Li pregunta Déu. Si ho fes, no estaria aquí! Retreu en sec! Això és Jerusalem, aquí és la nostra llar. Confio en el meu govern i en Netanyahu perquè té experiència. Tot i que em considero una mica més de dretes que ell. Es treu la boina i es rasca el cap, afegeix: En les últimes eleccions legislatives vaig votar per Itamar Ben-Gvir, el ministre de Seguretat Interior i figura de l'extrema dreta.

Mentrestant Alà, assegut en un banc, els escolta des del parc infantil que hi ha al costat de la sinagoga. Hi ha tobogans multicolors, però completament desert, anormalment tranquil en aquest petit assentament israelià, un dels primers construïts a Jerusalem Est, a la part de la ciutat annexionada per Israel des de 1967.

Quant Alà acaba per adormir-se i Yahvé es perd entre matolls secs buscant una mica de farigola, llavors els míssils provinents de Gaza tracen corriols en el cel a la recerca de noves víctimes i quasi immediatament els míssils israelians s'enlairen cap a Gaza.

Els soldats israelians i els combatents palestins, un dia més, invoquen el seu Déu per seguir prement el gallet de la mort.